

A mi saját külön háborunk

Minden katona, aki sebesülten tér haza és minden anya, akinek a fiáért remeg a szíve, amikor a harcokról hall és minden elárvult gyermek és mindazok, akiket bánat ér vagy gond nyom, keserű haraggal gondolnak arra a királyi palotára, ahol egy bünnel terhelt aggastyán összeküvést szőtt cinkostársaival a világ békéje ellen. Ami Belgrádban történik, az nem katonai kérdés, hanem kedélyünket érinti akár fontos stratégiailag, akár nem. Érzelmekre hallgatva csupán, életben nem boldogulunk, azért az ilyen nagy kiterjedésű háborunk a változó eseményei az önmagunkkal szemben való legnagyobb szigort követelik meg és azt az akaratot, hogy ne engedjük magunkon elhatalmasodni a hangulatot.

A háborunknak a helyzetekhez alkalmazkodónak kell lennie és nem lehet tekintettel az érzékenységre.

A politikai ítélet a Szerbiában folyó harcokkal olyan viszonylatban van, amely a katonai célszerűséggel nincs mindig összhangban. Ezt a háborút nem azért kezdtük, mint ha területi hódításokra vágyakoztunk volna a szerbek részéről sokszorosán bebizonyosodott, engesztelhetetlen gyűlölet szorított bennünket rá és nem engedett más választást.

Ennek a háborunknak minden kardsapával arról kell bizonyosságot szolgáltatnia, hogy Ausztria-Magyarország igenis még él

és meg tudja magát védeni. Hadseregünknek meg kell valósítania azt a vágyunkat, hogy a népek szemében még számítsunk valamit. A jelenünket és jövőnket illető különböző magyarázatok már nem voltak elviselhetők és hadseregünknek minden kétségtől el kell oszlatnia. Ebből a háborúból az erőnek és megszilárdult összetartozásnak az érzetével kell kikerülnünk. Ezért kísértük mindnyájan a legfeszültebb figyelemmel a déli harctérről szóló tudósításokat és voltak még az iskolás gyermekek is a legéberebb érdeklődéssel a Dunán, Drinán, Száván és Kolubarán át vezető hidverések, csapatainknak erdős hegyekben és meredek sziklák közt folytatott küzdelmei és az ellenség visszaverése iránt.

A szerb hadjárat a mi saját külön háborunk és bár Európa és a nagy döntések szempontjából csekély jelentőségű, de a mi érzéseink szempontjából nagyon is fontos. Mert a Balkánon — inkább mint bármely részén a földgömbnek — az összes népeknek meg kell arról győződnie, hogy Ausztria-Magyarország él és hogy nemcsak önmagának, hanem az Oroszország részéről fenyegetett kisebb államok függetlenségének a megvédésére is elég erős.

Az Oroszországgal folytatott óriási mérvű harcok dacára is le fogjuk Szerbiát verni és nem fér hozzá kétség, hogy újból be fogunk vonulni Belgrádba és a szerb győzelmi öröm most oly vígan lobogó lángocskája mihamar le fog újból lehadni.

perzsák és törökök.

cserkeszek, tatárok és keresztény georgiaiak lázadásának. A törzs kész mindenét feláldozni, csak hogy lerázza az orosz jármot.

A DARDANELLÁK OSTROMA ABBA-MARADT.

Athén, december 16. Az egyesült francia és angol hajóhad beszüntette az ágyuzást a Dardanellák ellen. Az összes angol és francia csatuhajók eltűntek a török vizekről.

AZ ANGOLOK MEGERŐSITIK A TIGRIS DELTÁJÁT.

London, december 16. A Tigris és az Eufrát találkozásánál, Faótól 160 kilométernyire, Kornával szemben erős angol és török csapatok ütköztek meg. Az angol csapatok másnap átkeltek a Tigris folyón. A Tigris balpartján Bassorahnál erős török tüzérési csapatok fogadták őket. Az angolok főleg indiai katonákat vesztek. A Tigris deltáját az angolok nagy csapatokkal erősítik meg.

A kaukázusi kozákok lázonganak.

Huszt, december 16. A Stanislauban táborozó orosz katonaság tudomást szerzett arról, hogy Törökország sikeres háborút folytat a Kaukázusban Oroszország ellen. A hír nagy nyugtalanságot keltett a kaukázusi katonaság között, akik otthon hagyott családjaik miatt aggódnak és *hét száz kaukázusi kozák fellázadt s megtagadta a további szolgálattól.* Az orosz hadvezetőség a *hét száz kozákot vasra verette* és bekísértette Oroszország belsejébe, ahol hadbírótság elé állítja őket.

Haragszik ránk a Times.

Rómából jelentik: A Times, amely régebben vállveregető leereszkedéssel ismerte el a magyarok egy-két jó tulajdonságát, a háború kitörése óta több ízben alaposan leszólja a magyarságot. Legutóbb Newcastle herceg érzett lelkesültségű arra, hogy a „magyar kérdéssel” foglalkozzék. A nagytudású herceg szerint „Madjars” a Habsburg monarchia legprepotensebb faja, ők nyomják el az összes nemzetiségeket, elsősorban a cseheket,

akiket már régebben megfosztottak minden autonóm joguktól. Különösen azóta nem lehet birni a magyarokkal, amióta Tisza van a kormányon, aki Bécsben és Berlinben is teljesen befolyása alá kerítette a katonai pártot. Mindezt a magyarok nem tarthatnak számon semmiféle elnézésre, hanem le kell aratniok azt, amit vetettek.

Amerika fél Japántól.

Japán források azt jelentik, hogy Észak-amerika újra felvetette a *kaliforniai kérdést*. Ez ugyan nem felel meg a valóságnak, mert Amerika óvakodni fog a kérdést mostanában ismét felszínre hozni, annál inkább, mert a legutóbbi tárgyalások teljesen eredménytelenek voltak. Viszont azonban biztos az a tény, hogy Japán igyekezni fog minden alkalmat és ürügyet megragadni, hogy régen táplált igényeivel mielőbb föllépjen. Ilyen alkalom és ürügy most kínálkozik a japánoknak és a japánok valószínűleg igyekezni fognak, hogy azt kihasználják.

Hiszen már a legutóbbi tárgyalások idején is megtették már Japánban a háborupárti politikusok, hogy megsörgették a fegyvert. Most, mikor a Csendes-oceánon szabad kezük van, bizonyosan szintén meg fogják kísérelni. Amerikai politikusok azonban azt hiszik, hogy Japán nem gondolja komolyan a dolgot, hanem Washingtonban tett lépései csak arra szolgálnak, hogy nyomást gyakoroljanak egy másik államra. Ez a másik állam pedig Kína. Amerika eddig mindig azon az állásponton volt, hogy Japánnak a háború után vissza kell adni Csingtaut Kinának és Kinában egyáltalában nem szabad terület-szerzésekre gondolnia. Japán most arra törekszik, hogy Amerikát más nézetre bírja.

Ha Amerika a kaliforniai kérdésben engedne, ez bizonyára nagy nehézségek elé állítaná. Ha azonban Japán tovább ragaszkodik követeléseikhez, ez minden bizonnyal háborúra vezetne. Ha tekintetbe vesszük Amerikát eddig határozott kijelentéseit, úgy Japánnak Csingtau megtartására vonatkozó követelése is casus bellit képez. Azonban másrészről sok amerikai politikus azon a véleményen van, hogy Amerikának nem szabad Csingtau miatt háború keverednie. Valószínű tehát, hogyha a japánok csak azért vetik fel a kaliforniai kérdést, hogy Shantungban szabad kezet nyerjenek, Amerika rá fog állani az alkura. Az Egyesült-Államok kormánya minden áron akarja a békét, sőt amerikai felfogás szerint kész arra is, hogy a Filippini szigeteket feláldozza, csak hogy ne kelljen háborúba keverednie.

Amerika engedékeny magatartása nagyon feltűnő. Amerika huzódzik a háborútól, hogy gyöngeségből-e, vagy azért, mert visszaretten a vérontástól, az nem íd tartozó kérdés. Japán becsvágyát eddig az összes államok szigorúan ellenőrizték. Most azonban szabad keze van Japánnak a Csendes-oceán tájain. Anglia a Csendes-oceánon nagyon alárendelt állásba szorult. Hogy ez milyen mértékben történt, azt nem lehet ellenőrizni, az azonban bizonyos, hogy Washingtonban tisztában látják a helyzetet. Ott állítólag még azt is tudják, hogy Japán nagyszámu csapatokat szállított Indiában partra. Ezek a dolgok aztán valamivel érthetőbbé teszik Amerikát magatartását. Amerika fél Japántól.

Adakozzunk az ingyentejre!

Együtt harcolnak a

Konstantinápoly, december 16. A főhadiszállás hivatalosan jelenti december 15-én: A kaukázusi arcvonalon december 13-án egy gyalogos zászlóalj által támogatott orosz lovasdandár megtámadta főállásunk jobbszárnyának egy különítményét. A támadást visszavertük. A Messudie öreg hajó horgonyzás közben léket kapott és elsüllyedt. A legénység az utolsó emberig megmenekült. A Van vilajet határán csapataink Serai mellett offenzívába mentek át és több ellenséges támaszpontot ostrommal elfoglaltak. Az Asserbeidjanban operáló csapataink Perzsiában On Selemas irányában nyomulnak előre. Seldos mellett az Urmia-tó déli partján török és perzsa lovasság megtámadott egy kozákezerdet és teljesen megverte, miközben az oroszok vesztesége negyven halott és sok sebesült volt. A támadók Urmia irányában üldözték az ellenséget és hatalmukba kerítették egy a város előtt álló, orosz löszszerrel megrakott hajót. Részletek következnek. A perzsa törzsek vállvetve harcolnak velünk az évszázados ellenség ellen a legnagyobb lelkesedéssel és ismételten bizonyítékát adták vitézségüknek. (Közlí a miniszterelnöki sajtóosztály.)

A Messudie Törökország legrégibb páncélos cirkálója. 1874-ben épült, 9250 tonna tartalmu, 17 csomós, személyzete 600 emberből állott.

Serai, ahol a török csapatok offenzívába mentek át, a török-perzsa határon fekszik. A tegnapi jelentés szerint az Asserbeidjanban levő orosz csapatok betörték erre a vidékre (Van tartomány), de a fenti jelentésből látható, hogy a törökök visszaverték a támadást és itt is offenzívába léptek. Az Asserbeidjan tartomány déli részén, az Urmia-tónál a török seregek a perzsa törzsek segítségével szintén sikereket értek el.

A SZENT HÁBORU.

Konstantinápoly, december 16. A Sochum és Batum között lakó cseppő-törzs előkelői fajrokonaihoz Konstantinápolyba azt írták, hogy az oroszok szörnyen üldözik a mohamedánokat. Így akarják elejét venni a